

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ, ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

Τὰ θαύματα τῆς πτηνοτροφίας. Φυσικά κόκκινα αυγά. Τι γράφει ἕνα εἰδικὸ Ἀγγλικὸ περιοδικό. Τὸ Πασχαλινὸ ποτὸ τῶν Λομβαρδῶν. Πάνω ἀπὸ τοὺς τάφους. Τὸ Πάσχα στῆ

Λίγο ἀκόμα καὶ δὲν θὰ ὑπάρχῃ ἀνάγκη νὰ βάφονται τὰ αυγά μας γιὰ τὸ Πάσχα κόκκινα.

Ἐνας πτηνοτρόφος τῆς Βραζιλίας κατώρθωσε διὰ τῆς ἐπιλογῆς ἢ ἀποχτήσε θρνιθες, ἡ ὁποῖες κάνουν μαύρα καὶ σιλιβὰ αυγά

«Ἐνας Ἀγγλος ἐπιστήμων, γράφει σχετικῶς τὸ ἀγγλικὸ περιοδικὸ «Ἐθνος», ἔφερε στὸ Λονδίνο τέτοιες θρνιθες καὶ ἐλπίζει ὅτι διὰ τῆς διασταυρώσεως αὐτῶν, μεῖν εἶδος θρνιθῶν ποὺ κάνουν αυγά χρώματος κυανοῦ, θὰ πετύχῃ αυγά... κόκκινα».

Τῆ μεταβολῇ τοῦ χρώματος τοῦ σποφιοῦ τῶν αυγῶν τὴν πετυχαίνουν οἱ πειραματιζόμενοι πτηνοτρόφοι, ὅχι μόνον διὰ τῆς διασταυρώσεως τῶν εἰδῶν, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ εἶδους τῆς τροφῆς ποὺ δίνουν στίς κόττες.

Στῆ Βόρειο Ἰταλία, τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα, οἱ χωρικοὶ τῆς Λομβαρδίας, μετὰ τὴν Πασχαλινὴ λειτουργία, πίνουν, μὲ τὸ βροῦν ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας, ἕνα ποτὸ, τὸ ὁποῖο φτιάχνουν με σιρόπι ἀπὸ... ντομάτα καὶ οἰνόπνευμα κόκκινο.

Τὸ ποτὸ αὐτὸ τὸ ἀφίρουν ὅλη τὴ νύχτα τοῦ Μ. Σαββάτου στὸ νεκροταφεῖο, καλὰ σφραγισμένο, πάνω στοὺς οἰκογενειακοὺς τῶν τάφους.

Ἀφοῦ δὲ πιῶνε ὅλοι ἀπὸ αὐτό, ἀφίρουν λίγο μέσα καὶ τὸ δειλινὸ τῆς ἰδίας ἡμέρας πηγαίνουν στὸ νεκροταφεῖο καὶ τὸ χύνουν σὲ τρεῖς δόσεις πάνω στὸν τάφο τῶν προγόνων τους, λέγοντας:

Ἀνάστη ὁ Χριστὸς
ὁ ἀληθινὸς Θεός,
ἄς τ' ἀκούσει ὁ κάθε πιστὸς
κάθε καλὸς χριστιανός,
εἴτε πεθαμένος εἶνε,
εἴτε ζωντανός.

Ἐπειτα σπάζουν τὸ μπουκαλάκι ποὺ εἶχε τὸ ὑγρὸ καὶ τὸ θάβουν σὲ μιὰ ἀκροῦλα τοῦ τάφου.

Στὰ χωριά τῆς Λιουμπλιάνας, στῆ Σερβία, δταν γίνεται ἡ Ἀνάστασις στὴν ἐκκλησία, οἱ γεωργοὶ ὀδηγοῦν ἐκεῖ τὰ βόδια τους, τ' ἀλογά τους, τὰ κριάρια τους. Ὁ παπᾶς ἔχει μέσα στὴν ἐκκλησία δέσμες πράσινο χορτάρι καὶ δταν μαζευτοῦν ὅλα τὰ ζῶα τοῦ χωριοῦ, δίνει στὸ λαϊκὸ τοῦ καθενὸς ἀπὸ μιὰ δέσμη.

Ἡ δέσμη αὐτὴς τοῦ χορτοῦ εἶνε τὸ δῶρο τῆς ἐκκλησίας πρὸς τὰ ζῶα, γιὰτὶ ἐξέστειναν τὸν ἀναστηθέντα Χριστὸ δταν ἦταν μικρός, μέσα στῆ φάτνη.

Τὰ δέματα αὐτὰ τοῦ γλωροῦ χορτοῦ, τὰ τρῶνε τὰ ζῶα δταν γυρίσουν στοὺς σταύλους των, ἀφοῦ τὰ ραντίσουν με ἁγίασμα.

γχαπτο πόνο, ἔμοιαζε σὰν τὶς βουκολακισμένες φάτσες τῶν νεκρῶν Κινέζων, ποὺ βλέπομε τόσο συχνὰ στὰ παράξενα βάζα τους...

Ἐπᾶψε παιὶ ὁ Μύκας, ὁ νταϊμιὸς Φουκακούζα, νὰ ζῆ... Τὰ κέρινα δάχτυλά του χαλάρωσαν παιὶ τὸ σφιξιμό τους στῆ λαβὴ τοῦ στυλέτου, κι' ἀπόμεινε μονάχο τὸ εὐγενικὸ ὄπλο, μηπημένο ἀκόμα στὴν πλατεῖα καὶ βαθεῖα κατακόκκινη πληγῇ...

Τὰ φωτεινὰ μάτια τοῦ νέου σφάλησαν γιὰ πάντα. Καὶ τὸ στόμα του ξαναπῆρε τὴν πρώτη ἐμφρασί του... Μιὰ ἀπόκοσμη γαλήνη ἀπλόδηκε στὰ παραμορφωμένα χαρακτηριστικά του, κι' ἡ ψυχὴ του πέταξε σὲ κόσμους πῶ ἀγνοῦς καὶ πῶ εὐτυχιμένους...

Σερβία. Τὸ δῶρο τῶν ζῶων ποὺ ζέσταναν τὸ Χριστὸ ὅταν γεννήθηκε. Ἐνα Σερβεῖο ἀναστάσιμο τραγεῦδι. Ἡ Πασχαλινὴ «μουζᾶ» τῶν Ἀλβανῶν, κτλ.

Τὸ πρωὶ τῆς Ἀναστάσεως στὸ Βελιγράδι τῆς Σερβίας περιέρχονται τὰ σπίτια χωριατοποῦλες στολισμένες με λουλούδια ἢ Γύφτισσες καὶ τραγουδοῦν ἕνα παράξενο μελαγχολικὸ τραγοῦδι, χορευόντας ἕναν πρωτότυπο χορὸ. Τὸ τραγοῦδι αὐτὸ εἶνε μιὰ εὐχὴ στῆ γῆ, νὰ καρποφορήσῃ, νὰ δώσῃ ἄφθονο σιτάρι καὶ δημητριακά, νὰ πλουτίσουν οἱ γεωργοὶ καὶ νὰ γεμίσουν τὰ κελάρια τους.

Φεύγοντας κατόπιν ἡ χωριατοποῦλες, οἰχνοῦν σὲ κάθε σπιτιοῦ τῆ οἰκία κι' ἀπὸ ἕνα πράσινο χλωρὸ κλαδί.

Τὸ τραγοῦδι δὲ ποὺ λένε εἶνε πάνω-κάτω τὸ ἑξῆς:

Ἀνεστήθη ὁ Χριστὸς,
ὁ ἐπουράνιος Θεός,
κι' ἐσχίστηκε ἡ γῆ,
καὶ τὰ βᾶθῃ ταραχτήκαν,
καὶ οἱ τάφοι ἀνοιχτήκαν,
καὶ μέσα ἀπὸ τὸ χαλασμὸ
τῆ βουῆ καὶ τὸ κακό,
φύτρωσε νέα ζωὴ,
τοῦ Θεοῦ ἡ προσταγή.
Ἔτσι νὰ σχιστῇ ἡ γῆ,
κάθε πέτρα ν' ἀνοιχτῇ,
καὶ νέα ζωὴ νὰ βγῆ,
τὸ σιτάρι, τὸ κριθάρι,
ὅλα τοῦ Θεοῦ τῆ χάρι.
Νὰ καρπίσουν τὰ κλαριά,

ὅλα νᾶναι μιὰ χαρὰ,
τὰ ἀμπέλια νὰ γεμίσουν,
οἱ χωριάτες νὰ πλουτίσουν,
καὶ νὰ καλοπαντρευτοῦν,
οἱ λεβέντες νὰ χορευοῦν,
μὲ τὶς χούφτες νὰ ξεδουλοῦν
καὶ οἱ γέροι με χαρὰ
νὰ ἀπλώνουν τὴν ἀριδα,
κεῖ κοντὰ εἰς τὴ γωνιά,
καφεκοῦτι καὶ τσιμπιδα,
κομπολόγι καὶ τσιμποῦκι,
καὶ ρακί κι' ἐφημερίδα,
κι' ἡ γρηὰ νὰ πᾶν νὰ φέρῃ
τὸ σπιρτόζο ἀπ' τὸ βαγέρι.

Στὴν Ἀλβανία, οἱ Καθολικοὶ Ἀλβανοί, τὸ πρωὶ τοῦ Πάσχα πίνουν «μπουζᾶ» (ἐθνικὸ ἀλβανικὸ ρόφημα), κυττάζοντας πρὸς τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου.

Ὅποιος Ἀλβανὸς εἶνε στὴν ξενιτεῖα, θεωρεῖ ἀπαραίτητο τὴν ἡμέρα αὐτὴ τὸ μπουζᾶ, τὸν ὁποῖο, ἂν δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τὸν προμηθευθῇ ἐπιτοπίως, θὰ τὸν παραγγεῖλῃ ἐγκαίρως ἀπὸ τὴν πατρίδα του.

Γιὰ τοῦτο οἱ δικοὶ μας τοὺς χοροῖδεοῦν καὶ τοὺς λένε:

Κι' ἡ μύγια ἔχει δυὸ φτερά,
μὰ ἀετὸ δὲν κάνει,
κι' ὁ Ἀρβανίτης με «μπουζᾶ»
Χριστὸς Ἀνάστη κάνει!...

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΤΑ ΑΠΡΟΟΠΤΑ

Ὅταν ὁ πρῶην Κάιζερ τῆς Γερμανίας ἐπιθεωροῦσε πρὸς ἑτῶν κάποιο στρατιωτικὸ σῶμα, στυμᾶτῆσε μπρὸς τ' ἕνα φαντάρο καὶ τὸν ρώτησε πῶς ὀνομάζεται.

— Ἀντρέ! ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Ἐρεῖς, πρὸςθεσε ὁ αυτοκράτωρ, ὅτι ἔχεις ἕναν περιφημο σινονόματο, ποὺ πῆγε ὡς τὸν Βόρειο Πόλο;

— Δὲν ξέρω τίποτε γι' αὐτό, τοῦ εἶπε ὁ ἀπλοῖκος φαντάρος. Τὸ μόνο ποὺ γνωρίζω σχετικῶς εἶνε ὅτι ὁ λοχαγὸς μας σήμερα τὸ πρωὶ, μὲλις ἔμαθε ὅτι θὰ ρθῆτε νὰ μᾶς ἐπιθεωρήσετε, μᾶς εἶπε ὅτι θὰ προτιμοῦσε νὰ βρισκεται στὸ... Βόρειο Πόλο!...